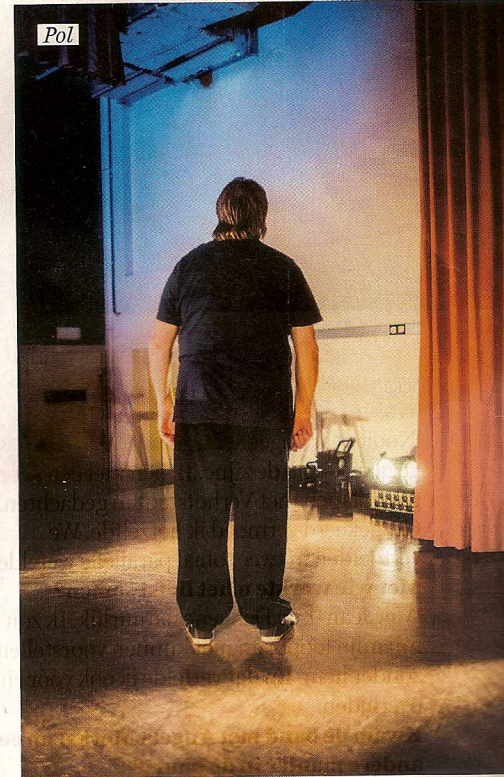
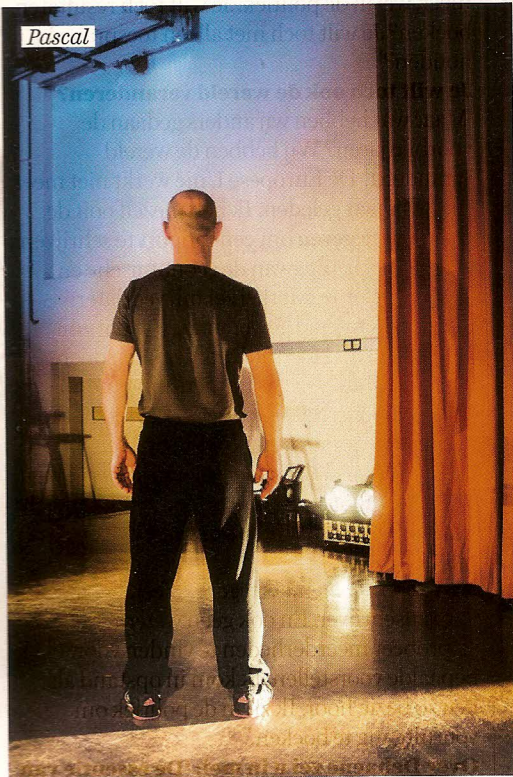

THE MAGNIFICENT EIGHT: EVEN OP VRIJE VOETEN

‘Onze medegevangenen zullen

Ze zijn met acht. En wat ze delen, behalve een lot dat ze vervloeken, is een primeur: ze gaan dit weekend in hun gevangenis op een podium staan, en ze gaan dansen. Bewegen in een bewegingloos bestaan. ‘Zolang ik emotie voel, weet ik dat ik oké ben.’

**Guinevere Claeys,
foto's Wouter Van Vaerenbergh**

Op 2 november is Pol 67 jaar geworden. Hij was postbode, en dat was hij graag. Hij reed ook passioneel graag met de motor, zijn zoon niet minder. Enkele jaren geleden, het was vroeg in de ochtend, kreeg Pol telefoon van het ziekenhuis. ‘Uw zoon heeft een motorongeluk gehad, hij is in kritieke toestand.’ Pol pakte zijn helm en zijn jas, haastte zich met de lift omlaag, kreeg daar opnieuw telefoon. ‘Uw zoon is overleden.’ Hij stond in de hal van zijn appartementsgebouw, zette zijn helm op, bleef er zo minutenlang staan.

Toen ging het licht uit.

‘Na zijn begrafenis ben ik beginnen drinken, en ik ben niet meer gestopt. Snel daarna ben ik gaan gokken. Al mijn spaargeld erdoor, in

een mum van tijd. Elke cent die ik verdiend had, mijn volledige spaarrekening, alles heb ik vergokt. Er was niets meer over. Van het één kwam het ander. Ik heb dingen gedaan die niet mogen. Na meer dan zestig jaar met een blanco strafregister. Ik kan het zelf niet bevatten. Ik zit hier nu twee jaar en vier maanden, volgend jaar is mijn proces. Dan zal ik weten hoelang nog. Ik verwacht niets, ik durf niets te hopen. Stukgeslagen hoop is dodelijk hier.’ Daar bedoelt hij niets figuurlijks mee, en als ik er nog aan zou twijfelen: ‘Je wilt niet weten, meisje, hoeveel er in hun cel “gevonden” worden. Zelfmoord hoort hier bij het leven.’

De mantra achter de tralies: niet hopen, niet wanhopen. Niet vooruitkijken (‘word je doodsbang van’), niet te veel achteromkijken